

Het heeft jaren strijd gekost om de arbeiders een wettelijk toegekend verlof te verschaffen. In bepaalde kringen was men van mening dat kunstmatig een nieuwe behoefte geschapen werd. Deze opmerking wordt gemaakt bij elke schrede van de sociale vooruitgang. De ontwikkeling van de techniek en de nieuwe energiebronnen maken dat, wat voor enkele jaren een niet te verwezenlijken droom was, nu reeds werkelijkheid is.

Deze vooruitgang gaat gepaard met een versnelling van het produktietempo, met gejaagdheid, met een slijtage van het zenuwstelsel. Bij de arbeider moet de sleet eveneens hersteld worden. Dit kan alleen door hem de gelegenheid te bieden tijdens een bepaald aantal dagen te ontkomen aan de sleur van het alledaagse en hem toe te laten contact te nemen met nieuwe milieus, nieuwe gezichteinders, nieuwe gebruiken en ontspanning.

In ons land werd de eerste stap in die richting gedaan in 1936. Bij een wet werd bepaald dat de arbeiders een week verlof bekomen. Maar het is niet voldoende om een wet te stemmen om een sociale hervorming haar volle waarde te geven. De mogelijkheden moesten geschapen worden om aan het arbeidersgezin toe te laten tegen schappelijke prijzen en in degelijke omstandigheden van vakantie te genieten.

De wet van 1936 geeft aan 1.800.000 mensen het recht op vakantie. Dit betekent dat, met de leden van hun gezin, in België 3.000.000 kandidaten toeristen zijn. Allen zijn niet van het eerste jaar af met vakantie gegaan, doch hun aantal stijgt in een steeds sneller tempo. Het tekort aan accommodatie voor sociaal toerisme wordt steeds nijpender.

Het vermenigvuldigen van vakantiehuizen kan geen oplossing brengen. Komt daarbij dat ze dikwijls ingericht worden in oude kastelen of hotels waarvan de verwelkte praal de indruk geeft dat men voor de arbeiders een zondagskostuum gesneden heeft uit een versleten smoking.

Het is een probleem van het groot aantal en het kan alleen door grote stoutmoedige middelen opgelost worden. Grote vakantiecentra, werkelijke vakantiedorpen of -steden zijn in staat hier te verhelpen.

Achille Van Acker, toen Minister van Verkeerswezen, voorzag in 1948 op zijn begroting de nodige kredieten om toelagen te verstrekken aan de organisaties die dergelijke vakantiecentra bouwen.

Edward Anseele trof maatregelen om deze begrotingskredieten te verdrievoudigen.

Deze toelagen hebben ons sterk geholpen om „De Blekkaard” te bouwen.

Onze groepering is fier dit centrum, zeer modern opgevat, eenvoudig en met maximum aan comfort, aan te bieden aan de arbeidersgezinnen om er volwaardige vakanties te komen genieten.

J. LUYTEN,
Afgevaardigde - Beheerder